

РЕШЕНИЕ

№ 811

гр. ****, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – **, X СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Мариана В. Тодорова
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело № 20222230103064 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Й. Д. В., ЕГН: ***** от **** чрез адв. С. И. от АК-Велико Търново срещу „Кауфланд България“ ЕООД енд Ко, КД, ЕИК 131129282, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Скопие“ № 1 А с правно основание чл. 200 КТ за заплащане на обезщетение за настъпили в резултат на трудова злополука имуществени вреди в размер на 5914,02 лв., съставляващи разходи по лечение и неимуществени вреди в размер на 70 000 лв., съставляващи болки и страдания изпитани от ищцата.

Ищцата твърди, че между нея и ответника било налице трудово правоотношение, за което бил сключен Трудов договор от 28.08.2006 г. като била назначена на длъжност „обслужващ магазин/служител филиал“, код по НКПД **** и нейното обичайното място на полагане на труд било в гр. ****. Посочва, че на 27.12.2020 г. при изпълнение на трудовите си задължения, а именно изваждайки артикул от камера за дълбоко замразяване в търговския обект се била подхлъзнала и паднала извън камерата, вследствие от което била получила фрактура на десния долен крайник. Вследствие от инцидента била приета в болница и диагностицирана с фрактура „коли феморис декстри“. По тази причина на 29.12.2020 г. се било наложило да бъде извършена операция № 917/29.12.2020 г. която била включвала следните дейности: кръвна репозиция, метална остеосинтеза с 3 бр. канюлирани винта, щателна хемостаза, обилен лаваж, гофриран дрен, послоен шев и стерилна превръзка, за което била издадена Епикриза И. 3. № 19278/2020 г. по КП 217.1 „112.01 -ОТО-ортопедия и травматология“, издадена от МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД-****.

Твърди, че след извършената първоначална операция и три месеца след нея се била придвижвала с проходилка и не можела да стъпва на десния си крак, което било видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф. На шестия месец от операцията била продължавала да се придвижва с проходилка и ѝ се бил появил оток в областта на ходилото, което било констатирано при преглед, видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф, и Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф.

Заявява, че на осмия месец от извършената операция все още била изпитвала болка,

слабост и имала ограничени движения, поради което била посетила лекар за преглед, което било видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф, и Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф.

Макар вече да започнала да се придвижва с бастун, а не с проходилка, все още имала затруднени движения и чувство на тежест и при най-лекото натоварване, видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф.

Посочва, че след година и пет месеца от фрактурата тя била посетила отново лекар за преглед, тъй като била изпитвала болка при натоварване и затруднени движения, като й били препоръчали балнеолечение, видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф.

Тъй като от получената травма била изпитвала постоянна болка, не можела да натоварва десния си крак, дори и след изтичане на възстановителния период, движенията й били силно ограничени и съпътствани с болка, се било наложило тя да постъпи в болница, за да й бъде извършена смяна на тазобедрената става. Видно било от Епикриза **** г. по КП № 218. издадена от МБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора, Отделение по ортопедия и травматология, че на ищцата били извършени редица изследвания, проведено било медикаментозно лечение и била извършена операцията на 22.06.2022 г. Посочва, че с Разпореждане № **** г. на ТП НОИ-София град злополуката от 27.12.2020 г. била обявена за трудова след подадена декларация за трудова злополука от работодателя „Кауфланд България ЕООД енд. Ко.“ КД. Заявява, че за лечението в болницата и извън нея била заплатила множество разходи, сред които: сумата в размер на 720.00 лв. (седемстотин и двадесет лева) на 29.12.2020 г. за остеосинтезен материал, за което била издадена Фактура № **** г. от МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД; сумата от 80.78 лв. (осемдесет лева седемдесет и осем стотинки) и сумата от 43.88 лв. (четиридесет и три лева осемдесет и осем стотинки) - за заплатени лекарства за проведено лечение, което било видно от Фактура № **** г., издадена от „Медикотрейд Бургас“ ООД, и от Фактура № **** г., издадена от „Медикотрейд Бургас“ ООД; сумата в размер на 250.00 лв. при постъпване в болница,

за което била издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора; сумата в размер на 4420.00 лв. за доплащане за импланти за извършената й втора операция, за което била издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св.Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора; сумата от 34.80 лв. (тридесет и четири лева и осемдесет стотинки) за болничен престой, за което била издадена Фактура № ****/22.06.2022 г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора, както и сумата в размер на 168.00 лв. (сто шестдесет и осем лева), свързана с болничния престой и извършената интервенция, за която е издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора. След изписването й следвало да си закупи лекарства с оглед продължаващото лечение на травмата, което било видно от представената рецепта от д-р В. П и Фактура № **** г. от „Софармаси 22“ ЕООД на стойност 196.56 лв. (сто деветдесет и шест лева петдесет и шест стотинки).

Твърди, че към настоящия момент изпитва затруднения в нормалното придвижване, макар да са минали две години и половина от трудовата злополука.

Посочва, че били налице предпоставките, предвидени в чл. 200, ал.1 КТ, за реализиране на отговорността на работодателя, а именно: трудово правоотношение между нея и ответната страна към момента на злополуката; злополука, обявена за трудова от компетентния орган; неработоспособност; настъпили имуществени и неимуществени вреди и причинна връзка между злополуката и вредите.

Страните се намирили в трудово правоотношение по силата на сключен Трудов договор от 28.08.2016 г. По време и във връзка с изпълняваната трудова функция била претърпяла инцидент, като се била спънала и била паднала, вследствие от което била

получила фрактура „коли феморис декстри“ на десния крак като била осигурена за риска „трудова злополука“. След подадена от работодателя-ответник декларация злополуката била обявена за трудова с Разпореждане № **** г. на ТП НОИ-София град.

Вследствие от злополуката била неработоспособна - видно от представените към настоящата искова молба епикризи и амбулаторни листове тя не можела да се движи самостоятелно няколко месеца след злополуката, впоследствие се била придвижвала с проходилка и бастун. Твърди, че била претърпяла имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на извършена операция, болничен престой и медикаменти във връзка с проведено лечение. Претърпяла била и неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания. От злополуката тя била претърпяла сериозна травма, която ѝ била пречила да живее пълноценно и нормално, както го е правела преди нея, тъй като била изпитвала постоянна болка и дискомфорт. Периодът на възстановяването ѝ бил продължителен и съпътстван с продължителни болки и страдания.

Налице била причинна връзка между злополуката и настъпилите вреди, доколкото те били пряка и непосредствена нейна последица.

Моли съдът да осъди ответника да ѝ заплати сумата в размер на 5914.02 (пет хиляди деветстотин и четиринадесет лева и две стотинки), представляващи претърпени от нея имуществени вреди вследствие от трудова злополука от 27.12.2020г., ведно със законна лихва от датата на злополуката до окончателното изплащане, както и сумата в размер на 70 000 лв. (седемдесет хиляди лева), представляващи претърпени от нея неимуществени вреди вследствие от трудова злополука от 27.12.2020г. ведно със законна лихва от датата на злополуката до окончателното изплащане. Претендира сторените по делото разноси.

В срока по чл.131 ГПК ответникът депозирал отговор на исковата молба, с която оспорва исковете по основание и размер. Твърди, че в случая било налице съпричиняване от 50 % от страна на ищцата на злополуката, поради проявена от нея груба небрежност, свързана с непоставяне от служителката на рампа на прага на камерата за дълбоко замразяване, с което била допринесла за причиняването на увреждането на здравето.

На 27.12.2020г. ищцата, на длъжност „Обслужващ магазин/ Служител филиал, почистване“ във филиал **** **, гр. ****, **** на “Кауфланд България ЕООД енд Ко” КД, по време на работа в 14:02ч. при изваждане на артикули от камера за дълбоко замразяване, поради невнимание се била препънала в прага, вследствие на което била паднала на земята и била получила счупване на щийката на тазобедрената става на десния крак.

Съгласно Инструкцията за безопасност срещу падане и подхлъзване на едно ниво, утвърдена от управителя на филиала от 01.10.2020г., сред мерките за предотвратяване, които трябвало да се спазват били: „Винаги избирайте най-безопасния начин за извършване на дадена работа, а не най-бързия, както и Използвайте правилно техниката за ръчна работа с тежести“.

Твърди, че ищцата сама била допринесла за настъпването на инцидента, като не била спазила задължения по осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, което било задължение и на двете страни в правоотношението, а не само на работодателя. Според задълженията по длъжностна характеристика ищцата „Зарежда и подрежда стоките съгласно вътрешните правила“ от друга страна - не била поставила подвижната рампа, за да ограничи риска от препъване в прага, в нарушение на Инструкцията за безопасност срещу спъване, подхлъзване и падане на едно ниво, изискваща да се избира по- безопасният, а не най-бързият начин за осъществяване на дадена работа и при ползване на техниката за ръчна работа с тежести, както и на т.3 и 6.2 от Инструкция за безопасна и правилна работа с тежести и по-конкретно за непредприемането от нея на организационни мерки за ограничаване на ръчната работа с тежести, както и ползването по предназначение на оборудването; За обстоятелството, че не е внимавала: „при излизане (от камерата) се

размер, ищцата не била посочила какви точно вреди е претърпяла, къде точно, нито каква интензивност във времето са имали претърпените от нея неимуществени вреди. Не била посочила също по вид претърпяната от нея неимуществена вреда, отделна цена за всяка една вреда, периода за който се отнася, а била дала само обща цена на иска си за неимуществени вреди.

Счита, че въпросът за определяне на размера на неимуществените вреди бил обусловен не само от увреждането на здравето вследствие на трудовата злополука, но и от наличност или липса на възстановяване на работоспособността на пострадалото лице, както и от собственото грубо небрежно поведение на служителката, във връзка със съпричиняване на злополуката, каквото твърди, че в случая било налице.

Твърди, че ищцата била проявила груба небрежност, не била сложила подвижната рампа на прага на камерата за дълбоко замразяване в нарушение на т. 6.2 от Инструкцията за безопасна и правилна работа с тежести и вследствие на невнимание от нея тя се била спънала в прага, подхлъзнала се и паднала, като не била положила дължимата грижа при изнасяне на артикули от камерата за дълбоко замразяване да не го прави „на ръка“.

Счита, че обезщетението за неимуществени вреди за претърпени от ищцовата страна болки и страдания, следва да бъде намалено от съда с 50% от претендираната от ищцата сума, поради това, че тя по невнимание и в нарушение на Инструкцията за безопасност срещу спъване, подхлъзване и падане на едно ниво, както и на Инструкцията за работа с тежести, във връзка с боравене (изкарване) на стоки от склада за дълбоко замразяване без да ползва оборудването, предоставено от работодателя за работа с тежести, (не била ползвала ролетната количка, както и не била поставила преди това подвижния праг към камерата за дълбоко замразяване), при преминаване изнасяне на артикули през прага на камерата за дълбоко замразяване била загубила равновесие и била паднала на пода, получавайки счупване на шийката на тазобедрената става на десния крак.

Посочва, че ищцата била преминала необходимите инструктажи, видно от страниците от инструктажната книга.

Задължение на работодателя било осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд, но в същото време това било задължение и на служителя съгласно императивната разпорежба на чл. 126, т.6 от КТ.

Претендираното от ищцовата страна обезщетение за неимуществени вреди счита за прекомерно, т.к. присъждането им в претендиращия от нея размер би довело до неоснователно обогатяване на ищцата, както и твърди съпричиняване, резултат от нарушаване на инструкциите за безопасност и здраве при работа, свързани със спъване, подхлъзване и падане на едно ниво, както и на инструкцията за работа с тежести.

Моли, в случай, че исковата претенция за неимуществени вреди бъде уважена, обезщетението за неимуществени вреди да бъде значително намалено, като присъждането му в максимален размер би довело до неоснователно обогатяване на ищцата. Неимуществените вреди представлявали неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, които не могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не било компенсаторно, а заместващо и се било определяло съгласно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 ЗЗД- по справедливост от съда.

Моли съдът да отхвърли исковете като неоснователни и недоказани или алтернативно да ги уважи частично, съобразно направеното от него възражение за съпричиняване, за намаляване и завишеност в размера на претендираните суми. Моли също така, да бъдат присъдени в полза на ответника направените от него разноски в хода на производството.

С оглед характера на предявените искове, съдът с Определение № 2351 от 12.09.2022 г. по чл. 140 ГПК е указал на ищцата, че следва да установи по безспорен начин наличие на валидно съществуващо между страните трудово правоотношение; настъпило внезапно

травматично увреждане на здравето през време и във връзка или по повод на извършваната работа, причинило временна неработоспособност т.е. настъпила трудова злополука; неблагоприятни изменения в правната сфера на ищеца /вреди/ и причинна връзка между увреждането и вредите. Със същото определение съдът е указал на ответника, че следва да докаже възражението си по чл. 201 КТ, че е трудовата злополука е настъпила поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят, че ищцата е била в трудово правоотношение с ответника, възникнало от трудов договор № от 28.08.2006 г., като изпълнявала длъжността „обслужващ магазин/служител филиал”, както и че на 27.12.2020 г. е настъпила злополука, в магазина на ответника която с влязло в сила разпореждане № **** г. издадено от НОИ, ТП-София, била призната за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. В цитираното разпореждане се приема, че на 27.12.2020 г. ищцата при изпълнение на трудовите си задължения, а именно изваждайки артикул от камера за дълбоко замразяване в търговския обект се е подхлъзнала и паднала извън камерата, вследствие от което била получила фрактура на десния долен крайник. Вследствие от инцидента ищцата е приета в болница и диагностицирана с фрактура „коли феморис декстри“. По тази причина на 29.12.2020 г. се е наложило да бъде извършена операция № 917/29.12.2020 г. която била включвала следните дейности: кръвна репозиция, метална остеосинтеза с 3 бр. канюлирани винта, щателна хемостаза, обилен лаваж, гофриран дрен, послоен шев и стерилна превръзка, за което е издадена Епикриза из. № № 19278/2020 г. по КП 217.1 „112.01 -ОТО-ортопедия и травматология", издадена от МБАЛ „Д-р Иван Селимински" АД-****.

След извършената първоначална операция и три месеца след нея ищцата се е придвижвала с проходилка и не можела да стъпва на десния си крак, което е видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф. На шестия месец от операцията е продължавала да се придвижва с проходилка и ѝ се е появил оток в областта на ходилото, което е констатирано при преглед, видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф, и Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф.

Ищцата на осмия месец от извършената операция все още е изпитвала болка, слабост и имала ограничени движения, поради което е посетила лекар за преглед, което е видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф, и Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф.

Макар вече да започнала да се придвижва с бастун, а не с проходилка, все още имала затруднени движения и чувство на тежест и при най-лекото натоварване, видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф.

След година и пет месеца от фрактурата ищцата посетила отново лекар за преглед, тъй като била изпитвала болка при натоварване и затруднени движения, като ѝ били препоръчали балнеолечение, видно от Амбулаторен лист № **** г., издаден от д-р И Ф.

Тъй като от получената травма ищцата изпитвала постоянна болка, не можела да натоварва десния си крак, дори и след изтичане на възстановителния период, движенията ѝ били силно ограничени и съпътствани с болка, се е наложило тя да постъпи в болница, за да ѝ бъде извършена смяна на тазобедрената става. Видно от Епикриза **** г. по КП № 218. издадена от МБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора, Отделение по ортопедия и травматология, на ищцата са извършени редица изследвания, проведено е медикаментозно лечение и е извършена операцията на 22.06.2022 г.

Ищцата за лечението в болницата и извън нея е заплатила множество разходи, сред които: сумата в размер на 720.00 лв. (седемстотин и двадесет лева) на 29.12.2020 г. за

остеосинтезен материал, за което била издадена Фактура № **** г. от МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД; сумата от 80.78 лв. (осемдесет лева седемдесет и осем стотинки) и сумата от 43.88 лв. (четиридесет и три лева осемдесет и осем стотинки) - за заплатени лекарства за проведено лечение, което е видно от Фактура № **** г., издадена от „Медикотрейд Бургас“ ООД, и от Фактура № **** г., издадена от „Медикотрейд Бургас“ ООД; сумата в размер на 250.00 лв. при постъпване в болница, за което е издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора; сумата в размер на 4420.00 лв. за доплащане за импланти за извършената ѝ втора операция, за което е издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св.Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора; сумата от 34.80 лв. (тридесет и четири лева и осемдесет стотинки) за болничен престой, за което е издадена Фактура № ****/22.06.2022 г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора, както и сумата в размер на 168.00 лв. (сто шестдесет и осем лева), свързана с болничния престой и извършената интервенция, за която е издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора. След изписването ѝ следвало да си закупи лекарства с оглед продължаващото лечение на травмата, което е видно от представената рецепта от д-р В. П и Фактура № **** г. от „Софармаси 22“ ЕООД на стойност 196.56 лв. (сто деветдесет и шест лева петдесет и шест стотинки).

Съгласно Инструкцията за безопасност срещу падане и подхлъзване на едно ниво, утвърдена от управителя на филиала от 01.10.2020г., представена от ответника сред мерките за предотвратяване, които трябвало да се спазват са : „Винаги избирайте най-безопасния начин за извършване на дадена работа, а не най-бързия, както и Използвайте правилно техниката за ръчна работа с тежести“.

Според задълженията по длъжностна характеристика ищцата „Зарежда и подрежда стоките съгласно вътрешните правила“ .

Ищцата е била инструктирана, както с първоначален инструктаж и инструктаж на работното място на 11.09.2006г. Тя е преминала периодичен инструктаж на 27.01.2020 г. и извънреден инструктаж на 28.03.2020г., както и множество извънредни инструктажи преди това, един от които бил през 31.05.2016г. на тема „Безопасност на труда при ръчна работа с тежести и товаро-разтоварни работи“. Видно от документацията за проведените ѝ инструктажи, съдържащи подписа на ищцата е инструктирана за здравословни и безопасни условия на труд и за рисковете на работното място. На 28.12.2020г. управителят на филиал **** е издал заповед за разследване на злополуката с ищцата, станала с нея на 27.12.2020г., като са събрани обяснения на свидетели, както и такива от пострадалата служителка по реда на чл.2, ал.3 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки. Работодателят е декларирал злополуката в НОИ.

Ищцата е ползвала болнични във връзка със злополуката за периода от 27.10.2020 г. до 21.10.2021 г. (общо 10 броя болнични листове). За времето на временната неработоспособност вследствие на трудова злополука тя е получавала 90 на сто от среднодневното брутно възнаграждение или среднодневния осигурителен доход от държавното обществено осигуряване (НОИ).

На 24.11.2021г. ищцата е депозирала заявление за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие и декларация за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Съответно работодателят е уважил заявлението, прекратявайки трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал.1, т.1 от КТ, както и на основание чл. 222, ал.3 от КТ ѝ бил заплатил обезщетение за придобито право за осигурителен стаж и възраст.

Видно от представеното удостоверение № **** г. от ТП НОИ **** ищцата за периода от 27.12.2020 г. до 21.10.2021 г. е получила обезщетение за временна неработоспособност в общ размер на 10 274,03 лв.

От събраните гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелката В., която

е дъщеря на ищцата се установява, че на 27.12.2020 г. майка ѝ била претърпяла трудова злополука, тъй като била паднала в Кауфланд, където била работила и си счупила тазобедрената става. Колегите ѝ я била закарали в болницата и ѝ била извършена операция, а след операцията имало раздвижване. Болничният престой на майка ѝ бил продължил една седмица, а след него се била прибрала вкъщи и се било наложило баща ѝ да взема отпуск за да се грижи за нея за около месец, тъй като била на легло. Свидетелката също всеки ден била ходила да помага в грижите за майка ѝ, която повече от месец не можела да става, помагали и да се облича, водили я до тоалетната и я къпели. Тръгнала с проходилка без да стъпва на крака си след 2-3 месеца, като на моменти ѝ прилошавало и на свидетелката ѝ се струвало, че умира. Ходила на рехабилитация в гр. Поморие и си била купила колело. Наложило се втора операция на 16.06.2022 г., тъй като не успяла да се възстанови напълно и се оказало, че има скъсяване на костта. След тази операция отново се било наложило да се грижат за нея, тъй като не могла да се облече и използвала бастун. Ищцата не смеела да излиза навън и се била движила само вкъщи. В момента, когато била залитала се чувствала уплашена и искала да седне. Била се чувствала виновна и се била притеснявала, че ангажира цялото семейство с грижите за нея. Ползвала болничен и се била пенсионирила, заради инцидента иначе щяла да продължи да работи. Били заплатили операциите на ищцата, закупили били проходилка, бастун, патерици, различни консумативи. Приемала различни лекарства, които също били закупени от тях.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел В, който е съпруг на ищцата били му се обадили, че ищцата е била паднала и е била в спешната помощ и той бил оставил автомобила, които управлявал, тъй като работил като шофьор и бил отишъл в болницата. Направили ѝ операция и останала в болницата за седем дни. Лечението ѝ било продължавало и към настоящия момент и не било спирало. След инцидента си бил взел отпуска и 30 дни се бил грижил за ищцата като за малко дете, тъй като тя не могла да става и да се обслужва, той я бил водил до тоалетната и банята, като първите 10 дни не ѝ били разрешавали да се къпе заради операцията. В продължение на около 3-4 месеца ищцата не можела да става и се налагало той да я обслужва и след това да отива на работа. Към настоящия момент ищцата още не могла да си обува чорапите и клина и се налагало свидетелят да ѝ помага затова, като за тоалетната била ходила с проходилка. Всеки месец си била правила контролен преглед и на шестия месец била на рехабилитация за 10 дни в гр. Поморие. Първата операция се била оказала несполучлива и се било наложило втора операция. След втората операция ищцата ходила сама до тоалетната, но свидетелят продължавал да я обува. Продължавала да изпитва болки и след втората операция и да приема болкоуспокояващи лекарства. Изпитвала страх и при най-малкото залитане, че ще падне и започвала да трепери. Не ходила сама навън, а само с него или с дъщеря им. Имала намерение преди инцидента да продължи да работи след като се пенсионира. Придвижвала се с проходилка или с бастун.

Видно от показанията на разпитаната по делото свидетелка Т, която е служителка на ответното дружество инцидентът се случил следобяд на втората смяна около Коледа 2020 г., като колежката ѝ я била уведомила, че ищцата била паднала. Отишли и я били заварили на колене пред пекарната, били я повдигнали и се били обадили на прекия им началник, който бил извикал спешната помощ. Не може да си спомни дали е била поставена или не подвижната рампа, като служителят който бил на смяна следвало да поставя и премахва рампата. Малко след инцидента били поставили постоянна рампа. Прагът бил висок 10-15 см. от пода. Всеки който изкарвал стоката следвало да сложи рампата, ако бил ползвал ролетните колички. На свидетелката са ѝ били правени инструктажи, но не за рампата, тъй като тя не работила с нея.

Видно от показанията на свидетелката Радева, която е пряк ръководител на ищцата всички служители при започване на работа били преминавали през първоначален инструктаж за безопасност, като веднъж в годината имали опреснително обучение, което

било завършвало с тест. Всички инструкции за безопасност били разпечатени и залепени в помещенията, в които имало вероятност от инцидент. Инструкцията била съответвала служителите как да боравят с количките, да пренасят тежести, как да се придвижват по безопасен начин и да имат контрол над ситуацията. Свидетелката не помни дали е имало поставена предпазна рампа при инцидента, тъй като вниманието ѝ е било ангажирано с ищцата. Рампата била задължение на служителите, които били работили с нея да я поставят и да я премахват. Може да се влиза и излиза без да бъде поставена рампата, но това е невъзможно, ако се носи товар с количка. Тази рампа била специфична и се използвала единствено за вкарване на количка в помещението. Бил направен инструктаж на самото работно място на служителя как да работи с рампата. Всеки един служител всяка година бил инструктиран.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели като еднопосочни, взаимно свързани, безпротиворечиви и кореспондиращи със събрания по делото доказателствен материал.

Видно от изготвената по делото и кредитирана от съда съдебно-медицинска експертиза, като съставена от безпристрастно и компетентно вещо лице счупванията на бедрена шийка -субкапитатни, медиоцервикални, базоцервикални се получават при индиректен механизъм- падане върху голям трохантер и рязка външна ротация на крайника. В конкретният случай имаме медиоцервикална фрактура. Фрактурата на дясна бедрена шийка отговаря да е получена по посочения в исковата молба начин. Предвид възрастта на Й. Д. В. и след клинично обсъждане, информирано съгласие е решено да се извърши метална остеосинтеза, тъй като съществува възможност да се получи костно срастване и да се отложи и избегне във времето ендопротезирането на ставата. Обикновено оздравителният процес продължава 3-6-8 месеца. От амбулаторните листи е видно проследяване на случая- рентгенологично като от последния амбулаторен лист 000832/23.08.21 г е отразено костно срастване и изразената хипотрофия на дясна бедрена мускулатура препоръчано да проведе балнеолечение и постепенно натоварване на оперирания крайник. Явила се на ТЕЛК, но времената нетрудоспособност не е продължена. Счупванията в областта на тазобедрена става в първите часове са съпроводени със силна болка, липса на активни движения и невъзможна походка. Следоперативния период в първите няколко дни е съпроводен с болка особено при раздвижване, като интензитета в рамките на 5-10 дни намалява и изчезва. Целта на оперативната интервенция е възможно най- ранна вертикализация и бързо връщане към нормалния живот. При прегледа на 04.10.2022 г. се установява от вещото лице следното: Скъсяване на десен долен крайник е 2 см; флексия в дясна тазобедрена става 70 градуса; липсва вътрешна ротация, ограничена външна ротация; походка с помощта на бастун и леко накуцване. Ищцата съобщава за болка в оперирания крайник при натоварване, която се копира с помощта на медикаменти- нестероидни противовъзпалителни . От последния амбулаторен лист **** г е отразено костно срастване. Ползвала е болнични до 02.11.21 г.

От амбулаторен лист **** г е видно, че ЛКК е изготвила документи за ТЕЛК. От решението на ТЕЛК е видно, че времената нетрудоспособност не е продължена.

В медицинската документация- личен амбулаторен картон не се установяват от вещото лице данни за заболявания на опорно- двигателния апарат и остеопороза. При прегледа на 04.10.22 г. се установява от вещото лице наличие на гонартроза на десния долен крайник (артроза на колянната става) като движенията са болезнени и съпроводени с „ хрущене“ в ставата. Ищцата съобщава, че тези проблеми с колянната става са се получили след травмата в областта на дясна тазобедрена става. Проведеното лечение е правилно. При счупване на бедрената шийка най- чести усложнения във времето са псевдоартроза, асептична некроза на бедрената глава и коксартроза. Настъпилата асептична некроза на бедрената глава има причинно следствена връзка с получената фрактура при трудовата

злополука. Ищцата е провеждала физиотерапия и рехабилитация седем дни в Медицински център „Лайф“ през м.септември 2021 г. и през м.октомври 2021 г. седем дни в балнеосанаториум гр.Поморие. Рехабилитацията и физиотерапията са методи за възстановяване обема на мускулатурата на засегнатите от травма крайници, както и възстановяване обема на движение на засегнатите стави. Образуването на костен калус (костно срастване) няма връзка с провеждането на физиотерапия и рехабилитация.

Разпитано в открито съдебно заседание вещото лице заявява, че има ограничение на ротацията на тазобедрената става, което вероятно ще се запази. Болката след травмата била сериозна, но била най- силна до десет дни след операцията, като по време на самата операция пациентът бил обезболен. Два сантиметра скъсяване на долен десен крайник било в границите на нормата и могло да бъде компенсирано с токче. Пречило на походката ограничената ротация на тазобедрената става и свиването на тази става. Не бил установил ищцата да страда от остеопороза. Получавала при физическо натоварване болки, които туширала с нестероидни медикаменти. Ако била поставена защитната рампа и паднела щяла като защитна реакция да си постави ръцете напред и по всяка вероятност нямало да се счупи ябълката на ставата, а да се счупи ръката.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

По отношение на иска с правна квалификация чл. 200, ал. 1 КТ

-

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 КТ за вредите от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, инвалидност или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им, като дължи обезщетение за разликата между причинената вреда – неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Следователно, основателността на предявен иск при квалификацията на чл.200, ал.1 КТ, се обуславя от предпоставките: валидно съществуващо между страните трудово правоотношение; настъпило внезапно травматично увреждане на здравето през време и във връзка или по повод на извършваната работа, причинило временна неработоспособност т.е. настъпила трудова злополука; неблагоприятни изменения в правната сфера на ищеца /вреди/ и причинна връзка между увреждането и вредите.

Съгласно правилото на чл.154, ал.1 ГПК, ищецът носи доказателствената тежест да проведе пълно и главно доказване на фактите, съставляващи елементи от правопораждащия правото на обезщетение фактически състав. В тежест на ответната страна, че трудовата злополука е настъпила поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата.

В разглеждания случай горепосочените правопораждащи факти са доказани по делото. Безспорно е по делото, а и от събраните доказателства се установява, че към датата на процесната злополука - 27.12.2020 г., между страните е съществувало трудово

правоотношение, по силата на което ищцата е заемала длъжността „обслужващ магазин/служител филиал”. Установено е също така, че на - 27.12.2020 г. злополуката е станала през работно време при изпълнение на трудовите задължения, като пострадалата е извадила артикул от камерата за дълбоко замразяване в търговския обект, подхлъзнала се и паднала извън камерата, като вследствие на падането е получила фрактура на десния долен крайник.

Първият спорен по делото въпрос е дали посочената злополука има характер на трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО, според която норма трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност или смърт. Съгласно трайната практика на ВКС / решение № 31/02.02.2011 г. по гр. дело № 1894/2009 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 109/12.03.2012 г. по гр. дело № 622/2011 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 753/28.01.2011 г. по гр. дело № 457/2010 г. на III-то гр. отд. на ВКС и решение № 339/10.10.2011 г. по гр. дело № 859/2010 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 319/22.06.2010 г. по гр. дело № 204/2009 г. на III-то гр. отд. на ВКС, решение № 728/28.01.2011 г. по гр. дело № 1957/2009 г. на III-то гр. отд. на ВКС, решение № 410/29.06.2010 г. по гр. дело № 599/2009 г. на III-то гр. отд. на ВКС и др. / надлежният ред за установяване на трудова злополука, като елемент от фактическия състав на обективната и безвиновна отговорност на работодателя на основание чл. 200, ал. 1 КТ, е нормативно определен с разпоредбите на чл. 57 и сл. от КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, приета с ПМС № 263/30.12.1999 г. Съгласно този ред работодателят (осигурител), от една страна и пострадалият (осигурен) или неговите наследници, от друга страна, следва да декларират (първият - в тридневен срок от настъпване на злополуката, а вторият в - едногодишен срок) пред съответното териториално поделение на НОИ по регистрация на осигурителя настъпването на злополуката. След извършване на проверка, по нормативно определен ред, длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО издава разпореждане за приемане или за неприемане на злополуката за трудова по утвърден от управителя на НОИ формуляр. Разпореждането на органа по чл. 60, ал. 1 КСО има двойствено значение - от една страна то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, а от друга страна е официален удостоверителен документ за установените в него факти, и в частност за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, и от който зависи съществуването на субективното право на обезщетение. Липсата на проведена и завършена процедура по посочения нормативно установен ред обуславя отхвърлителен резултат по предявения от пострадалия работник или служител, иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ. Установяването на факта на настъпване на трудова злополука не може да се извърши по съдебен (исков) ред, тъй като е предвиден специален административен ред, който не може да бъде игнориран. От друга страна, наличието на влязъл в сила административен акт, в който се съдържа произнасяне по спорните факти, е пречка за преразглеждането им в съдебния процес и тяхното опровергаване по пътя на т. н. косвен съдебен контрол, щом не са направени доводи и възражения, свързани с валидността му и при служебната проверка не се установят пороци, които имат за последица нищожност на акта.

Квалификацията на злополуката като трудова и обстоятелствата, при които е настъпила, са установени в представеното влязло в сила разпореждане № **** г. издадено от НОИ, ТП-София, по чл. 60, ал. 1 КСО, имащо материална доказателствена сила съобразно чл. 58, ал. 6 КСО. Ответникът не е навел доводи и възражения свързани с валидността на административния акт, а при служебна проверка съдът не установява пороци, които имат за последица нищожност на акта. С оглед изложеното

съдът приема, че внезапно травматично увреждане на здравето на ищцата причинило нетрудоспособност представлява трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Изводите на съда не могат да се променят от представената длъжностна характеристика, в която изброяването на функциите и задачите на ищеца не е изчерпателно, а и същата би имала единствено значение при възражение, че ищецът е нарушил правила за безопасност на труда, които са му били вменени в подписаната характеристика. Признаването на злополуката за трудова по предвидения в закона ред е достатъчно основание за възникване на задължението на работодателя за обезвреда.

Въведеното от ответника възражение за намаляване на дължимото обезщетение поради съпричиняване на злополуката от страна на пострадалия е неоснователно. Съгласно практиката на Върховния касационен съд /В този смисъл решение № 348 от 11.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 387/2010 г., IV г. о., ГК и решение № 291 от 11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г., IV г. о., ГК, постановени по реда на чл. 290 ГПК /, груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал.2 КТ е неполагане на дължимата грижа, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия – при проявена от работника липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК, работодателят, въвел възражение за съпричиняване от страна на работника, следва да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т.е. при условията на пълно и главно доказване работодателят трябва да установи не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата за безопасност на труда, но че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и мерки за безопасност.

В разглеждания случай по делото липсват доказателства, че ищцата преди и при инцидента не е положила дължимата грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка. Заявеното от ответника, че ищцата не била положила елементарно старание или внимание при изваждане на артикули от камерата за дълбоко замразяване, тъй като не е поставила рампа на прага на камерата и се е препънала в прага е посочено като защитна теза, без да намери своето основание в съответните доказателства. Трудовата злополука е настъпила в резултат на падане след спъване на ищцата в прага, без да е установено работникът да е допуснал нарушение на основни правила за безопасност. Само по себе си не може да се приеме като неполагане на дължимата грижа от работника непоставянето на рампа на прага на камерата за дълбоко замразяване. В нито една от посочените инструкции на които се позовава работодателя, а именно Инструкция за безопасност срещу падане и подхлъзване на едно ниво и Инструкция за безопасна и правилна работа с тежести не е посочено като конкретно задължение на работника и служителя или като конкретно правило за безопасност на труда да бъде поставена предпазна рампа при изнасянето на артикули от камерата за дълбоко замразяване. Съгласно Инструкцията за безопасност срещу падане и подхлъзване на едно ниво, утвърдена от управителя на филиала от 01.10.2020г., представена от ответника сред мерките за предотвратяване, които трябвало да се спазват са : „Винаги избирайте най-безопасния начин за извършване на дадена работа, а не най-бързия, както и Използвайте правилно техниката за ръчна работа с тежести“. Съгласно т. 3 от Инструкция за безопасна и правилна работа с тежести при възникване на необходимост от извършване на ръчна работа с тежести всеки служител е длъжен да предприеме необходимите организационни мерки за ограничаването й чрез използване на предоставените технически средства/ръчни електрически и неелектрически колички, различни видове кари/ и да организират така работното си място, че ръчната работа с тежести да бъде с минимален риск за здравето и максимално безопасна и според т. 6.2 от същата инструкция използва по предназначение техническите средства и оборудването. В тези инструкции и така цитираните разпоредби са уредени общо правила за безопасност на труда, като не е уточнено какво е конкретното съдържание на тези принципи

за безопасност на работа, например какво означава най-безопасния, а не най-бързия начин, нито какви са тези организационни мерки, като прави впечатление, че в цитираната разпоредба на т. 3 от Инструкция за безопасна и правилна работа с тежести се посочват като технически средства- ръчни електрически и неелектрически колички, различни видове кари, но не се посочва рампа. Конкретните организационни мерки, които всеки работник или служител трябва да предприеме са оставени на неговата преценка, като са му зададени само общи принципи от които следва да се ръководи. Не се установи какво точно е било съдържанието на проведените на ищцата инструктажи включително и на Инструктажа за безопасност на труда при ръчна работа с тежести и товаро-разтоварни работи и дали на тези инструктажи е било показано на ищцата как и в какви случаи да поставя предпазната рампа. На следващо място от показанията на разпитаните по делото свидетелки Т и Радева не може да се установи по категоричен начин дали е била поставена или не от ищцата предпазната рампа при настъпването на инцидента, тъй като и двете заявяват, че не могат да си спомнят за това обстоятелство. Индиция, че рампата не е била поставена при инцидента е изявлението на вещото лице при разпита му в открито съдебно заседание, че ако рампата е била поставена ищцата е щяла да получи друга фрактура на ръцете, а не на ябълката на бедрената ставата, тъй като защитната реакция би била да постави ръцете си напред. Това е хипотетично предположение изразено от вещото лице. С оглед на изложеното съдът не може да приеме, че е било налице конкретно правило за безопасност на труда, чието съдържание било да се поставя предпазна рампа при изнасяне на артикули от камерата за дълбоко замразяване, нито че дори и да приемем, че е било налице такова правило същото е било нарушено от ищцата по време на настъпилата трудова злополука, нито че в случай, че го беше спазила това правило и беше поставила предпазната рампа травматичните увреждания на здравето ѝ нямало да настъпят, тъй като такива но от друго естество също биха били настъпили. В случая работодателят не успя да установи при условията на пълно и главно доказване, че работникът не само е допуснал нарушение на правилата за безопасност на труда, но и че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и мерки за безопасност.

Отговорността на работодателя по чл. 200 КТ е безвиновна и гаранционно-обезпечителна по правната си природа. Работодателят отговаря за увреждания, причинени на работника или служителя при или по повод изпълнение на трудовите му задължения независимо дали причиняването на тези увреждания се дължи на виновно поведение на длъжностно лице, тъй като основно задължение на работодателя е да осигури безопасни и опазващи здравето на работниците и служителите условия на труда с цел предотвратяване на вредните и опасни въздействия на производствения процес.

Вредите са неблагоприятни изменения в правната сфера на ищеца и се изразяват в увреждане на неимуществено благо, обект на абсолютното субективно право - здравето му - обект на правото на лична /физическа/ неприкосновеност.

Здравето е такова състояние на човешкия организъм, което го характеризира от гледна точка физиологично функциониране на съвкупността от тъкани, органи и системи. Обект на правна закрила е здравето на всяко физическо лице, независимо от медицинското му състояние към момента на увреждането. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост след преценка на конкретните обективно установени факти и обстоятелства - характер и степен на увреждането, обстоятелства, при които е получено, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, перспективата и трайните последици, вкл. козметични и други външни дефекти, възраст на увреденото лице и възможност да продължи трудовата си кариера и да се социализира, обществено и социално положение, икономическа конюнктура и др. Принципът за справедливост изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за претърпените и предвидим в бъдещето болки и страдания, настъпили в резултат на вредоносното действие /В този смисъл решение № 38 от 13.03.2013 г. на ВКС по гр. д. №

323/2012 г., III г. о., ГК и решение № 414 от 21.11.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1543/2011 г., IV г. о., ГК, постановени по реда на чл. 290 ГПК, както и т. 11 от Постановление № 4 от 23.XII.1968 г., Пленум на ВС/.

В контекста на изложеното и на основание приетото за характера и тежестта на увреждането на здравето на ищцата /фрактурата на дясна бедрена шийка довела до трайна ограничена ротация на тазобедрената става, 2 см. скъсяване на десен долен крайник, гонартроза на десен долен крайник с болезнени движения и хрущене в ставата, настъпила асептична некроза на бедрената глава, които са в причинно-следствена връзка с настъпилата фрактура /, претърпените две операции /поставяне на метална остеосинтеза и тотална смяна на тазобедрена става/, нейната възраст /62 г./, претърпените болки след увреждането (със силен интензитет в деня на падането и в продължение на 10 дни, повече от година и девет месеца затруднено движение и използване на помощни средства, което продължава и към настоящия момент, като ищцата използва бастун и накуцва), нуждата от чужда помощ през възстановителния период и която видно от свидетелските показания на свидетелите В и В. продължава и към настоящия момент макар и не в същия обем, поради невъзможност за самостоятелно обслужване, обличане, излизане навън самостоятелно, периодът на лечението, обусловило състояние на временна неработоспособност за период надвишаващ година и девет месеца, психо-емоционалният състояние в резултат на травматичното увреждане изразило се в тревожност, страх от залитане и падане, от излизане самостоятелно навън, чувство за вина за ангажиране на членовете на семейството с грижи, невъзможността да продължи да работи след като се пенсионира, каквото е било желанието на ищцата, както и при отчитане, че не е настъпилото пълно възстановяване поради наличие на усложнение във възстановителния процес довели до необходимост от извършване на втора операция и прогнозата за трайно ограничаване на ротацията на тазобедрената става, необходимостта от използването на помощни средства при придвижването, която продължава и към настоящия момент съдът намира, че с определянето на обезщетение в размер на 30 000 лв. ще бъде постигнат справедлив баланс между претърпените вреди и паричното измерение на нуждата от обезвреда съобразно принципа, въведен с разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. С оглед на изложеното претенцията на ищцата за обезвреда на неимуществените вреди следва да бъде отхвърлена за разлика над 30 000 лв. до пълния предявен размер от 70 000 лв.

Въз основа на представените фактури, съдът приема за установено, че ищцата е извършила разходи за лечение на полученото при трудова злополука увреждане в общ размер на 5914,02 лева, от които сумата в размер на 720.00 лв. на 29.12.2020 г. за остеосинтезен материал, за което е издадена Фактура № **** г. от МБАЛ „Д-р Иван Селимински“ АД; сумата от 80.78 лв. и сумата от 43.88 лв. - за заплатени лекарства за проведено лечение, което е видно от Фактура № **** г., издадена от „Медикотрейд Бургас“ ООД, и от Фактура № **** г., издадена от „Медикотрейд Бургас“ ООД; сумата в размер на 250.00 лв. при постъпване в болница, за което е издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора; сумата в размер на 4420.00 лв. за доплащане за импланти за извършената ѝ втора операция, за което е издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св.Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора; сумата от 34.80 лв. за болничен престой, за което е издадена Фактура № ****/22.06.2022 г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора, както и сумата в размер на 168.00 лв., свързана с болничния престой и извършената интервенция, за която е издадена Фактура № **** г. от МБАЛ -МК „Св. Иван Рилски“ ЕООД, клон Стара Загора. След изписването ѝ следвало да си закупи лекарства с оглед продължаващото лечение на травмата, което е видно от представената рецепта от д-р В. П и Фактура № **** г. от „Софармаси 22“ ЕООД на стойност 196.56 лв. Всички тези разходи се намират в причинно следствена връзка с настъпилото увреждане на ищцата в резултат на претърпяната от нея трудова злополука и са били направени с оглед лечението на ищцата. С оглед на изложеното

претенцията на ищцата за обезвреда на имуществените вреди, които е претърпяла в резултат на трудовата злополука следва да се обезщетят в пълен размер.

Съдът намира, че в случая от определеното обезщетение за причинени неимуществени и имуществени вреди не следва да се приспада изплатеното на ищца обезщетение за временна неработоспособност от ТП НОИ ****, за периода от 27.12.2020 г. до 21.10.2021 г. в общ размер на 10274,03 лв. на основание чл. 200, ал. 4 КТ. Работодателят отговаря имуществено пред пострадалия работник или служител за всички действително претърпени имуществени и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането /т. 6 от Постановление № 4 от 30.10.1975 г. на Пленума на ВС/. От определените като дължими от работодателя вреди не са допустими приспадания. Нормата на чл. 200, ал. 4 КТ, се отнася за обезщетението определено по реда на чл. 200, ал. 3 КТ, което има друго приложение и то е свързано със задължението на работодателя да обезщети една друга имуществена вреда /пропусната полза, каквато в случая не се претендира/ - изразяваща се в разликата между заплащаното преди неправомерното увреждане трудово възнаграждение и полученото обезщетение за временна нетрудоспособност или пенсия, тъй като само между тези величини има причинно-следствена връзка. В случая заявените от ищца претенции касаят обезщетение за имуществени вреди /извършен разход за лечение/ и неимуществени вреди, които нямат отношение към вредата предмет на този законов текст. /в този смисъл решение № 548 от 6.12.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1119/2009 г., III г. о., ГК; решение № 741 от 30.12.2010 г. на ВКС по гр. д. № 143/2010 г., III г. о., ГК, решение № 54 от 23.04.2019 г. на ВКС по гр.д. 3649/2018 г. III г. о., ГК /. Хипотезата, която предвижда приспадане на обезщетението от общественото осигуряване е конкретизация на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Един от случаите на неоснователно обогатяване е когато се плаща два пъти за едно и също нещо, респективно два пъти се задоволява един и същи интерес. В случая доколкото конкретната норма не допуска неоснователно обогатяване, то тя не допуска два пъти да се обезщетяват едни и същи вреди- веднъж от работодателя и втори път от общественото осигуряване. Когато обезщетението от общественото осигуряване компенсира загубата на трудовото възнаграждение, то следва да се приспадне от присъденото обезщетение за пропуснати ползи, причинени от трудовата злополука и изразяващи се в неполучено трудово възнаграждение. Само в този случай неприспадането на сумата би довело до двойно плащане и съответно до неоснователно обогатяване. Обезщетението за неимуществени вреди компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага. Това обезщетение, съответно неимуществените вреди няма връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудовото възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропусната полза. Поради това получаването на двете обезщетения- за неимуществени вреди по чл.200 КТ и обезщетението от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване, а напротив до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди.

С оглед изхода на спора, право на разноски се поражда за всяка от страните, пропорционално на уважената, респ. отхвърлена част от исковете. Ищецът доказва извършени разноски в размер на 2807,42 лева –адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗА във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 НМРАВ , от която сума има право на сумата 1328,16 лева съобразно уважената част на иска. Ответникът доказва разноски в размер на 740 лева, представляващи адвокатско възнаграждение, от която сума следва да му се присъдят 389,91 лева. съобразно отхвърлената част на иска.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС **** сумата от 1436,56 лв., представляваща разноски за производство за държавна такса, съобразно уважената част от исковете.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 200, ал. 1 КТ „Кауфланд България“ ЕООД енд Ко, КД, ЕИК 131129282, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Скопие“ № 1 А да заплати на Й. Д. В., ЕГН: ***** от **** сумата от **30 000 лв.**, съставляваща обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди изразили се в изпитани от нея болки и страдания причинени от фрактурата на дясна бедрена шийка довела до трайна ограничена ротация на тазобедрената става, 2 см. скъсяване на десен долен крайник, гонартроза на десен долен крайник с болезнени движения и хрущене в ставата, настъпила асептична некроза на бедрената глава, които са в причинно-следствена връзка с настъпилата фрактура в резултат на претърпяната от нея трудова злополука на 27.12.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на трудовата злополука-27.12.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от **30 000 лв.** до пълния предявен размер от **70 000 лева**, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА на основание чл. 200, ал. 1 КТ „Кауфланд България“ ЕООД енд Ко, КД, ЕИК 131129282, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Скопие“ № 1 А да заплати на Й. Д. В., ЕГН: ***** от **** сумата от **5914,02 лв.**, съставляваща обезщетение за причинени на ищцата имуществени вреди изразили се в разходи за нейното лечение, настъпили в резултат на претърпяната от нея трудова злополука на 27.12.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на трудовата злополука-27.12.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Кауфланд България“ ЕООД енд Ко, КД, ЕИК 131129282, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Скопие“ № 1 А да заплати на Й. Д. В., ЕГН: ***** от **** сумата от **1328,16 лева** – разноски за производството съобразно уважената част на исковете.

ОСЪЖДА Й. Д. В., ЕГН: ***** от **** да заплати на „Кауфланд България“ ЕООД енд Ко, КД, ЕИК 131129282, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Скопие“ № 1 А сумата **389,91 лева** – разноски за производството съобразно отхвърлената част на иска.

ОСЪЖДА „Кауфланд България“ ЕООД енд Ко, КД, ЕИК 131129282, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Скопие“ № 1 А, да заплати по сметка на ****ски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **1436,56 лв.**, представляваща разноски за производството за държавна такса съобразно уважената част на иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ****ски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – ****: _____